

EMIL GÂRLEANU

Din lumea celor care nu cuvântă
și alte povestiri

1878-1914

Emil Gârleanu

Din lumea celor
care nu cuvântă
și alte povestiri

 EDITURA
UNICART

Luptătorii

Soarta se vede că-i menise așa: să fie vecini și să fie dușmani. Și-amândoi cucoși frumoși.

Unul, negru – cu toate lucirile pe care negru le poate da în mângâierea luminii. Gulerul și penele subțiri, moi ca mătasea, ce-i atârnav de pe spate spre pinteni, băteau în verde ca fierea. Aripile, negru-aspru, ca manganul. Pieptul luciu, cu ape tăioase, uneori sure, ca oțelul. Și penele lungi, mlădioase și întoarse ca niște arcuri, ale cozii, cu sclipiri albăstriei, ce se stingeau îndată. Numai deasupra capului cu ochii neliniștiți ca niște gâze, creasta plecată, ștregărește, roșie, aprinsă ca para focului.

Celălalt, alb. Alb pieptul, cu unde brumate, ca argintul odoarelor vechi; albe aripile, un alb moale, ca al omătului de curând căzut; alb gulerul, cu vârfurile penelor puțin-puțin gălbui, ca suflata cu aur; albă coada bogată-n pene, ușoară, răsfirată. Și, deasupra capului cu ochii galbeni, plutitori în mărgeanul pleoapelor, o creastă carnoasă, bătută și roșie ca o garoafă.

Nu se puteau suferi; își aruncau priviri tăioase printre spărturile gardului; fiecare se silea să trâmbițeze mai înainte zorii zilei. Și totuși, prilejul nu-i adusese încă față-n față, să se măsoare. Astăzi însă, clipa dorită de amândoi sosise pe neașteptate.

Cucoșul alb, cu găinile lui, ieși pe tăpșanul de din dosul casei, la scurmat. Era o zi frumoasă de primăvară, pământul era jilav, plin de mustul din care se și hrănea cea dintâi urzeală a lăvicerului ierbii.

Cum scurma așa cucoșul, își auzi tovarășele șoptind. Ridică semeț capul și, drept înainte, de partea cealaltă, vrăjmașul negru se proptise, gata de luptă. Găinile se opriră; înțeleseseră că aveau ceva de privit.

O scăpărare, și s-au și repezit. S-au oprit față-n față, cu gâturile întinse, cu penele gulerelor zburlite, cu aripile puțin desfăcute și date-napoi. Cel negru bătu o dată din pinteni și se loviri piept în piept; apoi se dezlipiri repede și, cu capetele pe spate, se avântară din nou, prinzându-se în gheare, izbindu-se scurt, aprig, cu aripile-n coapse.

Erau grozav de voinici amândoi: cel negru ceva mai iute, cel alb mai cumpătat.

Și iarăși se deteră-napoi, cu gâturile întinse de mai să se desprindă din trup. Ca și cum i-ar fi suflat o dată vântul, așa s-au ridicat de la pământ. Se îndesară pene-n pene, căutând să se apuce cu pliscul, să se sfâșie cu ghearele. Se feriră pe urmă în lături, săriră unul deasupra celuilalt, ca și cum ar fi vrut să se răpească-n văzduh; și-n sfârșit se ținuiră locului. Cel negru prinse creasta dușmanului în ascuțișul pliscului; cel alb îi înfipse gheara-n gât. Plini amândoi de sânge, tremurând, stătură așa până când durerea îi învinsese; atunci se smuciră-napoi, pândind clipa când să se răpuie.

Sângele clocoti deodată în trupul amândorora; ochii le vedeau roșu; turbați, se năpustiră, de astă dată pe viață și pe moarte.

Strânși în gheare ca-n niște clește, cu pliscurile împlântate unul în carnea celuilalt, se rostogoliră la pământ și iar se înălțară, aprigi, în picioare. Săpară pământul cu pintenii, și țărâna sărea împrăștiată. Penele, negre și albe, zbârlite, smulse, răsfirate, se amestecaseră-n lupta abrașă, că trupurile lor se contopiseră, alcătuind parcă o floare ciudată, o floare chinuită de furtuna ce-i împrăștia petalele-n vânt.

Dar puterile li se sleiră. Niciunul nu biruise. Se mai încordară o dată și se descleștară doborâți, însângerați, răsuflând cu greu. Din creasta celui alb se prelingeau picături de sânge. Pe pieptul celui negru se așternuse o dungă roșie, de care se lipise o pană albă din haina potrivnicului.

Și cum stăteau așa, găinile se apropiară, mulțumite și mândre parcă fiecare de stăpânul lor; îi înconjurară. Iar luptării, după ce se mai priviră o dată, ca și cum și-ar fi zis: „Pe mâine!“, se depărtară țănoși, fiecare în mijlocul alaiului său.